

London 13 augusti 1817

Madame de Staël – Frida Sköld

Catherine, min kära barndomsvän!

Jag befinner mig för tillfället i London, England. Mitt kära Paris är icke tillåtet för mig att vistas i. Åskmolnet Napoleon Bonaparte har gjort det till sin personliga sak att göra mitt liv så regnigt som möjligt. En tid i mitt liv var vi älskare och vi skattade varandra högt men jag lärde mig se baksidan av hans glimmande moln innan vårt folk och omvärlden gjorde det. Att sitta tyst när han tryckte på människors svagheter och använde ledan som en metod att tysta dem som motarbetade honom var något mitt samvete icke kunde tåla. Jag såg hans grymhet som andra tolkade som ledarskap. Med kyla i hjärtat tog han ifrån det som gör människan till sin egenfriheten. Åh, vad jag känner för dessa människor nu när jag själv hamnat i samma sits. Att icke få vistas i mitt kära Paris orsakar leda värre än något annat. Bonaparte har utvisat mig från min älskade stad. Min käre vän, hur många gånger har vi icke sprungit längs Seine i våra söndagskläder trots att det gjorde mor ond? Vad jag skulle göra för att få återvända, men jag ska icke låta mig tystas.

Har du läst mina böcker? "De l'Allemagne" som jag skrev klart för fem år sedan var orsaken till Napoleons vrede. Jag ville berätta för vårt land om de andra stora kulturerna utanför vårt Frankrike. Vår trångsynte härskare fick brått att förbjuda mitt verk och snart brann bål runt om dit boken hunnit nå. Att äga min litteratur blev ett brott. Hur skulle jag fortsätta? Men, kära Catherine, även om min bok icke kunde stå i bokhyllorna hos våra egna så såldes det tusentals kopior utanför Frankrike. England tyckte mycket om den och även i resten av Europa fick mina tankar ett hem i många hus och stugor. Och kan du tänka dig vad detta ledde till? Mitt Frankrike får nu uppleva mina tankar, för omvärlden lyckas ta sig förbi Napoleons klor. Att förbjuda min bok vet jag måste vara gott. Vem vill icke ta en tugga av det förbjudna äpplet? Tror du nu vårt land får dela min kunskap?

Jag kommer fortfarande ihåg hur det var innan jag väckte ilska hos vår härskare. Minns du hur mina bjudningar lockade de mest kvicktänkta och högaktade av de lärda. Det var här jag började förstå storheten utanför mitt Frankrike, när jag kunde konversera med män som Goethe och Lord Byron. Fast i min iver att dränka bullret av världen blev bjudningarna så storslagna att till och med vår kära drottning Marie Antoinette reagerade. Lyckligtvis fick jag reda på det så att nästa bjudning blev av en enklare stil. Kan du tänka dig den skam som kunnat följa om drottningen tyckt illa om mig?

Min älskade barndomsvän, hur är det i äktenskapet? Har du skiljt den från den hemske man du kallar make eller är du fortfarande fjättrad av katolicismens bojar? Bland mina ärade gäster när jag fortfarande bjöd på sittningar brukade jag språka om betydelsen med äktenskap av kärlek och att skilsmässa enbart är av ondo. Mina tankar skapar blixtar i Bonapartes sinne. Åh, jag önskar det bästa för dig. Om ert partnerskap icke kan brytas av den helige biskopen önskar jag dig kärlek från andra män. Ända sen barnsben har jag präglats av den syn en kär man skapar när han ser

London 13 augusti 1817

på sin älskade. Min far uppmuntrade alltid mina tankar. Minns du hur kär jag var i honom? Jag kommer ihåg hur han brukade dansa med mig när mor lämnat salongen och hur han tog mig i sin famn och alltid tog sig tid för min undran över världens prakt. Åh, om jag kunde skulle jag ha gift mig med honom, men min Eric Magnus de Staël von Holstein är en bra man. Han har icke min kärlek, men vi förstår varandras behov så vi kan vara med dem vi älskar utan skuld. Jag har funnit kärlek i många personligheter och blivit älskad på mången sätt.

Min älskade Catherine, jag önskar dig all lycka på livets grönskande äng. Snart vissnar den ruttnande eken som överskuggar vårt Frankrike och blommor av kunskap skall åter frodas. Min röst kommer alltid att sjuda så länge Napoleon styr med sitt hjärta av sten. Så länge han piskar vårt folk kommer jag att fortsätta kämpa i hopp om att en dag återvända till det hem vi kallar Paris.

Chaleureuse accolades (varma kramar)

Madame Germaine de Staël